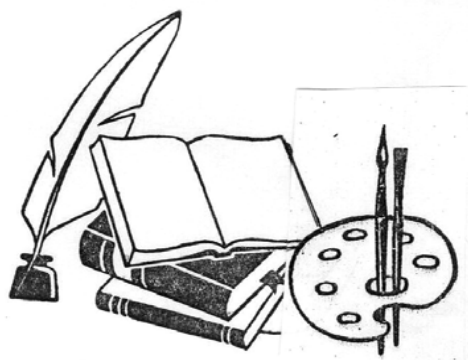

Управління культури і туризму
Черкаської обласної державної адміністрації
Комунальний заклад „Черкаська обласна універсальна нау-
кова бібліотека імені Тараса Шевченка”
Черкаської обласної ради

Літературно-мистецький вернісаж Черкащини

Вип. 9

Методично-бібліографічні матеріали

Літературно-мистецький вернісаж Черкащини. Вип. 9 : ме-
тод.-бібліогр. матеріали / КЗ „ОУНБ імені Тараса Шевченка”;
уклад. Р. П. Круценко. – Черкаси, 2011 – 20 с.

Цей випуск літературно-мистецького вернісажу продовжує
цикл методично-бібліографічних матеріалів, присвячених мит-
цям, творчість яких пов'язана з Черкащиною.

Увага випуску привернута до сторінок життя і творчості пись-
менника, літературознавця, шевченкознавця **Дмитра Красиць-**
кого, поета Григорія Савчука, художника Дмитра Козіна –
ювілярів 2011 року.

Укладачі:

Р. П. Круценко
І. Ф. Осауленко
Н. В. Ребякова
Л. К. Кравченко

Редактор

Г. С. Круглякова

Відповідальний за випуск

К. С. Бугасенко

Комп'ютерний набір

Г. П. Степаненко

Черкаси – 2011

Дмитро Филимонович Красицький
(07.11.1901 – 08.01.1989)

Дмитро Филимонович Красицький – правнук Катерини Шевченко, сестри Тараса Григоровича.

Народився на початку ХХ ст., 1901 року в с. Зелена Діброва в родині прабабки Катерини. Того ж року сім'я переїхала в с. Свинарку (сучасну Петропавлівку), де батько влаштувався на роботу в Горобіївський ліс полісовщиком. Вісім років хлопчик живе серед краси лісу.

У 1908 році сім'я Филимона Красицького повертається в Зелену Діброву, оскільки настав час віддавати дітей до навчання.

Перші дитячі враження, що запам'яталися маленькому хлопчикові, були згадки про Шевченка. Його вірші читав батько. В оточенні родини в Зеленій Діброві постать казкового прадіда почала набувати реальних рис.

Пізніше, в Керелівці, у родині Петра Микитовича, племінника Шевченка, він, хлопчиком, почув від родичів, а згодом, уже юнаком, занотував чимало спогадів та переказів про Шевченка.

Запам'яталися зустрічі у Керелівці з шанованими гостями – Лесею Українкою, Оленою Пчілкою, Христиною Алчевською, Борисом Грінченком, які приїздили вклонитися землі Генія.

Потім, за довге життя, Дмитро Филимонович матиме незчисленні зустрічі з яскравими людьми, але та перша, без сумніву, найнезабутніша, найвразливіша.

У 1909 році Филимон Якимович вперше повіз сина в Канів. Цю поїздку малий Дмитро запам'ятає назавжди. Врізалися малому хлопцеві подробиці: як везли з батьківщини землю і кидали її на могилу, як стояли біля високої могили, на власні очі бачив наречену свого прадіда Ликеру Полусмак, яка з 1904 року назавжди оселилась в Каневі. Потім за своє життя він ще чотири рази зустріне її з нею і запише свої дитячі спогади про Тараса Шевченка.

По закінченню 4-х груп початкової школи з відзнакою Дмитро їде у Київ до дядька Фотія Красицького – художника.

Фотій Степанович підняв клопотання перед Полтавським земством про надання правнукові Шевченка стипендії. Земство задовольнило прохання і перерахувало кошти на Керелівську друго-класну школу, яка згодом набула статусу семінарії.

Наступні 8 років Дмитро живе серед родини Шевченків у Керелівці. Вже тоді серйозно починає цікавитись шевченкознавством. Записує спогади людей, пізніше частково використовує їх у своїх творах.

Після семінарії стає студентом Київського вищого інституту освіти, по закінченні якого у 1922 році йде до лав Червоної Армії. Після армії працює на різних посадах: вчителем, начальником шкільного відділу, інспектором політосвіти, директором першого драмтеатру „Шевченківець”.

У 1929 році, в числі 25-тисячників, Дмитра Филимоновича послали в село, де до 1934 року працює директором Колгоспного Університету Вищої колгоспної школи.

У 1935 році працює в Дніпропетровському гірничому інституті деканом історичного факультету, а згодом – директором історичного музею ім. Д. І. Яворницького. Саме про історію роду його знаменитого діда розповів Красицькому академік Д. Яворницький.

Його племінниця, Людмила Красицька, згадує розповіді дядька про його арешт в 1937 році, про відчайдушний візит до Сталіна з клопотанням повернути в Україну захалявну книжечку свого прадіда.

Дмитро Филимонович брав безпосередню участь у Великій Вітчизняній війні, за що був нагороджений багатьма орденами і медалями.

Після війни у складі комісії ЮНЕСКО їде до Німеччини і займається пошуком та поверненням на батьківщину національних музейних коштовностей.

У 1946 році на постійно оселився в Києві і працював директором Києво-Печерської лаври, директором будинку-музею Т. Г. Шевченка, заст. з наукової роботи музею Шевченка АНУ УРСР.

Дмитро Филимонович 23 роки працював членом редколегії журналу „Людина і світ”, членом методичної ради товариства „Знання”, надрукував більше 500 статей, нарисів з літературознавства та шевченкознавства.

Шевченківська тема стала для Д. Красицького не те що магістральною, а практично єдиною в його літературній творчості.

Він писав дослідницькі статті з різних питань шевченкознавства, в галузі прози опублікував цілий ряд художньо-документальних повістей та оповідань – „Дитинство Тараса”, „Юність Тараса”, „Тарасова земля», „Дітям про Шевченка”, „Тарас-художник”, „Тарасові світанки”, „І оживе добра слава”, „Роздуми над словом Шевченка”, „Смерть і похорони Шевченка”, „Великий Кобзар у пам’яті народній” тощо.

Адресовані молоді твори Дмитра Красицького про Шевченка стоять поряд із творами про Кобзаря, написаними Степаном Васильченком, Оксаною Іваненко, інших авторів.

У Зеленій Діброві Дмитро Красицький востаннє побував у 1981 році. Зустрічався з учнями школи, подарував портрет Т. Г. Шевченка.

Непроста доля випала цьому чоловікові: він свій вік прожив у вирі подій непересічних та й сам він був особистістю непересічною. Помер у 1989 році, похований у Києві.

Література про Дмитра Красицького:

Дмитро Красицький : [біогр. довідка] // Криничка : антол. творів письмен. Черкащини для дітей та юнацтва : в 2 т. – Черкаси, 2009. – Т. 1. – С. 103 – 112.

100 років з дня народження письменника-шевченкознавця Д. Ф. Красицького // Календар пам’ятних дат Черкащини на 2001 рік. – Черкаси, 2001. – С. 23 – 24.

Дзюба, Г. І. Дмитро Филимонович Красицький [біогр. довідка] / Г. І. Дзюба // Люди і долі : худож.-публіц. вид. – Черкаси, 2001. – С. 38 – 40.

Красицький Дмитро Филимонович // Письменники Радянської України : бібліогр. довід. – К. : Рад. письменник, 1981. – С. 134.

Дмитро Красицький: [біогр. довідка] // 22 червня – 9 травня. Письменники України у Великій Вітчизняній : біобібліогр. довід. – К. : Рад. письменник, 1980. – С. 178.

Хінкулов, Л. Ф. Красицький Дмитро Филимонович / Л. Ф. Хінкулов // Шевченківський словник : в 2 т. – К., 1976. – Т. 1. – С. 327.

Красицька, Л. Спогади про Дмитра Красицького [Електронний ресурс] : [спілкування з видатним вченим-подвижником Дмитром Івановичем Яворницьким] / Людмила Красицька. – Режим доступу : <http://www.zdibrova.narod.ru> – назва з екрану.

Твори Дмитра Красицького

Т. Г. Шевченко – борець проти релігії / Дмитро Красицький. – К., 1956. – 29 с.

Про свята християнської релігії / Дмитро Красицький. – К., 1959. – 40 с.

Тарасова земля : [про Т. Г. Шевченка] : нарис / Дмитро Красицький. – К. : Молодь, 1962. – 82 с.

Дітям про Тараса Шевченка / Дмитро Красицький. – К. : Рад. шк., 1962. – 78 с.

Роздуми над словом Тараса Шевченка / Дмитро Красицький. – К., 1963. – 52 с.

Дітям о Тарасе Шевченко / Дмитрій Красицький. – М. : Детгиз, 1964. – 78 с.

Юність Тараса. Рассказы о юности Т. Г. Шевченко / Дмитрій Красицький. – М. : Дет. лит., 1964. – 207 с.

І оживе добра слава: [розповіді про Т. Г. Шевченка] / Дмитро Красицький; [ілюстр. Т. Г. Шевченка]. – К. : Рад. письменник, 1986. – 233, [2] с. : ілюстр.

Тарасові світанки : повісті. – 2-е вид., перероб. / Дмитро Красицький. – Веселка, 1989. – 264 с. – Зміст : Дитинство Тараса; Юність Тараса; Тарас-художник.

Родовід [Т. Г. Шевченка] / Дмитро Красицький ; передм. Л. Красицької // Слово і час. – 1991. - № 5. – С. 86 – 90.

Гілки Шевченкового роду / Дмитро Красицький, Л. Красицька // Літ. Україна. – 1987. – 17, 24 верес. ; 1, 7, 15, 22, 29 жовт. ; 12, 19 листоп. ; 3 груд.

Григорій Сидорович Савчук
(27.06.1941 – 26.12.2000)

*І знов, рушаючи в дорогу,
Залюблений в земну красу,
Крізь роки, радощі й тривоги
Я жар калини пронесу.*

Григорій Савчук

Народився в с. Берестівці Уманського району.

Закінчив Чигиринський сільськогосподарський технікум та працювати за фахом майже не довелося.

Шанувальникам його поетичного слова відомо, як гірко склалася доля Г. Савчука. Тяжка хвороба з молодих літ, удар паралічу і наслідок – інвалідність першої групи – довічно. Обікравши в одному, доля зуміла винагородити в іншому, подарувавши селянському сину, Григорію Савчуку, справжній поетичний хист, рідкісне чуття слова, дала його рідному селу Берестівцю, та й Україні, справжнього поета, поета від найпершої стежки, найпершої пісні, від найпершого людського почуття – Любови.

Адже лише з любови великої можна проспівати (чи просто-гнати):

*Болить душа за Україну,
за тих, що впали у борні,
за всіх святинь гіркі руїни
і за непевні наші дні...*

Такої безкінечної любови – туги – освідчень у віршах читач знайде в кожному рядочку.

*... Зібрав би всі тривоги, всі жалі,
Щоб не було їх більше на землі.*

Григорія Савчука часом називають селянським поетом. Така оцінка – найвища, адже головні його теми – рідний край – земля і люди, а першими читачами були його земляки, односельці.

*Краю мій ласкавий, тополиний,
Тут, крізь шал житейської пурги,
Незгасимі вогники калини
Додають і сили і снаги...*

* * *

*Посивіла тополя край села
Повз неї шлях Чумацький і над нею;
Куди б мене лиш доля не вела,
А серце завжди з рідною землею.*

*Тут корінь мій, уся моя рідня,
Тут мудрих предків височать могили,
Тому я у болях і думках щодня
За рідну землю, що мене зростила.*

*Допоки стачить сил – усе зроблю,
Трудити буду голову та руки,
Щоб в цих краях, які я так люблю,
Жили щасливі діти та онуки.*

Весна... Жоден поет не обминув увагою цю чарівну пору року. Григорій Савчук бачить її такою, коли

*Черешні пишні і врочисті...
Бджолина музика бринить,
Немов дитячі очі чисті –
Дощами вимита блакить.*

*Земля нову сорочку вбрала
Із квітів юного зела...
Погляньте ж бо: весна прогнала
Всі сили холоду і зла.*

*В пори оновлення й цвітіння
Велика сила та снага.
У неї є таке уміння,
Що навіть смерть перемогла.*

Літо і осінь кожному з нас миле не тільки своїм щедрим теплом, а й багатими дарами земними. Поет бачить все в неповторних деталях, котрі увиразнюють враження, запам'ятовуються на все життя.

*Снують ще трудівниці бджоли
Над простирадлами гречок,
Товстушка-диня жовточола
Вляглась нагрітись на бочок.*

* * *

*Там сливи в темно-синіх сорочках
Погомоніти сходяться в гурточки,
А груша ніжні радісні жовточки
В своїх зелених зігрівих руках.*

* * *

*Я піду з тобою в осінь,
В наш дозрілий сад.
В літа бабиного просинь,
Тихий листопад.*

Поле, поле... Поле – наш одвічний годувальник. Воно завжди хвилює тих, котрі знають справжню ціну людської праці. Душа бринить разом із налитими добірним зерном, колосками:

*Між чесних трударів і я зростаю,
У них навчився сіяти пшеницю,
І ще з дитинства цінувати став
На ясне сонце схожу паляницю.*

Поряд з цією радісною октавою – інша, полинно гірка:

*Спізнав я хліб з свиріпою навпіл,
Й халву з гіркої цвілої макухи,
Як сорок сьомий брав нас на приціл
З воронок чорних голоду й розрухи.*

Тільки той, хто сам пройшов через ті страшні голодомори 1933, 1947 років, зі щемом сердечним та сльозами на очах може по-справжньому оцінити кожне слово цієї строфи.

Поет пережив те страшне лихоліття. І з вершини свого віку впевнено говорить:

*... в хліборобським мудрому ряду
У кращу долю віра не вмирає.*

Григорій Савчук переймався долею України, сподівався сам і намагався вселити надію в нас, його читачів, що Україна міцно стане коліс на ноги. У вірші, присвяченім Україні – відсвіт майже всієї її історії, пропущеної крізь небайдуже серце поета:

*Безмежний степ у скотках кураю,
Чумацька пісня, мов крило чайне,
Дівочий плач в невідьницькім краю –
Це прадіда могого Україна.*

*Кривавий хід терору на землі,
Святих святинь погроми та руїни.
В колгоспи все, до страти куркулів, –
Це вже могого діда Україна.*

*Щавлева і кропив'яна бурда
Підступності й брехні жало зміїне.
Гулагів і освенцімів біда –
Могого батька ненька-Україна.*

*Розп'ята на Чорнобильських хрестах
Ні перед ким не ставши на коліна,
Важкий – до волі – прокладає шлях,
Уже моя стражденна Україна.*

*Та впевнений: прийде така пора,
Де стануть дні, як пісня солов'їна,
Де буде все – для щастя і добра –
Це вже твоя, мій сину, Україна.*

У кожному рядку, у кожному слові – не тільки доля України, а й доля самого поета, котрий полишив цей світ у надії, що Україна вийде колись на широку дорогу вільного господарського і духовного розвитку.

Окремі вірші Григорія Савчука покладено на музику. Душевні, прості й гарні слова, поєднані з такою ж простою й гарною мелодією Миколи Ведмедери, запам'ятовуються і їх хочеться слухати і співати... „Пливем на хвилях давно не чуваного танго, по шибці котиться зими сльоза..., і в серці моєму бринить веселково від погляду Вашого дивна струна...” Є в Савчука та Ведмедери і таке: „Ой, козацькі долі, наче вітер в полі, Незупинно линуть крізь віки до нас...”, „Козак Мамай в широких полі конем як вихор вигравав...” і чи не найбільше для обох авторів „...Під явором поблискує криничка – душі моєї щедрої землі”.

Вслухаймося і ми в поетове Слово, котре взяло від рідної України неповторне звучання щирої розмови про найдорожче, найрідніше, про наболіле, й про те, що не встиг сказати всім нам Григорій Савчук, полишаючи назавжди простори рідного краю.

*Моя мила ненько-Україно,
У перлинах чистої роси,
Припадаю щиро на коліна
До твоєї мудрості й краси.*

Поезія Григорія Савчука мудра, добра, наспівна, задушевна, а ще оптимістична, у ній вирує все наше багатогранне життя, що пройшло крізь серце і сльозу автора.

Література про Григорія Савчука

Поліщук, П. Стоїть калина біля хати... [поетичне світосприйняття, почуття любові в віршах поета] / Петро Поліщук // Холод. Яр : альманах. – Черкаси, 2008. – Вип. 2. – С. 263 – 266.

Соломіцький О. Жива і співуча душа : [тема природи, доля України в поезії Г. Савчука] / О. Соломіцький // Холод. Яр : альманах. – Черкаси, 2004. – Вип. 2. – С. 280 – 283.

Вовк, П. Григорій Савчук / П. Вовк // Холод. Яр : альманах. – Черкаси, 1996. – Вип. 1. – С. 295 – 298.

Даниленко, О. Не міліють душі джерела : [життєвий і творчий шлях поета] / Ольга Даниленко // Черкас. край. – 1996. – 7 груд. – С. 8.

Даниленко, О. „Із серця зневіру я росами змию...” : [грані творчості] / О. Даниленко // Черкас. край. – 1993. – 21 жовт. – С. 5.

Твори Григорія Савчука

Душі джерела: поезії / Григорій Савчук. – Черкаси : Сіяч, 1996. – 127 с.

Пісні яблука : [вірші] / Григорій Савчу // Холод. Яр : альманах. – Черкаси, 1996. – Вип. 5. – С. 30 – 31. – Зміст : Україна; Ідилія; Паслін; Чорнобривець; Глак вітристо; Сучасне барокко; Пісні яблука.

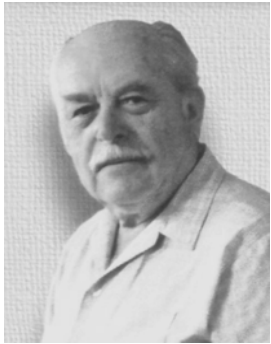
Роси з криниць вічності : [вірші] / Григорій Савчук // Село і люди. – 1997. – 31 жовт. – С. 3. – Зміст : Дума про хліб; Бджола; Вірність; Чому ж?... Ранок; В осінньому раю.

Чотири броди : [вірші] / Григорій Савчук // Село і люди. – 1995. – Листоп. (№ 47). – С. 8.

„І серця жар нестиму до людей...” : [вірші] / Григорій Савчук ; передм. М. Негоди // Село і люди. – 1994. – Груд. (№ 51). – С. 6. – Зміст : „Україно моя, гречкосіїв земля...”; Біль; Подорожник; Паслін; В дорозі; Тополя; На баштані.

Баба Хима : [вірш] / Григорій Савчук // Черкас. край. – 1993. – 21 жовт. – С. 5.

Петро Дмитрович Козін
(21.11.1926)

Народився Петро Дмитрович 21 листопада 1926 року в с. Камаєві Ладського району Мордовії. Мати працювала вчителькою, а батько, репресований у 1942 році, загинув у таборі. Посмертно реабілітований. У 1943 році майбутній художник закінчив Саранську середню школу № 1. Навчався у художній школі, але не закінчив її, тому що був достроково призваний до лав Радянської армії.

Так у 17 років Петро Козін став фронтовиком. Війна не тільки багато в чому визначила тематику його майбутніх живописних творів, вона сформувала характер митця і навчила цінувати життя. На фронті з великими труднощами знаходив акварельні фарби і весь вільний час малював: портрети, етюди, замальовки з повсякденного воєнного життя.

У 1945 році командування Південної групи військ організувало виставку художників-фронтовиків у м. Констанца в Румунії. Її учасником став також і молодий борець Петро Козін.

Після демобілізації з армії 1950 року Петро Дмитрович вступає до культосвітнього училища, котре закінчує екстерном за рік. Згодом, витримавши шалений конкурс, успішно складає вступні іспити до Львівського інституту прикладного та декоративного мистецтва. Своїми вчителями він вважає художників Романа Сельського та Йосипа Бокшая. У 1956 році, отримавши диплом з відзнакою за спеціальністю „художник монументально-декоративного мистецтва”, починає художнє життя.

Працював у містах Дрогобичі та Львові, виконував різноманітні замовлення: плакати, портрети. Брав участь у виставках.

В середині 1960-х років художник разом з родиною переїздить до Черкас. Місто сподобалося Петру Дмитровичу – зелене, охайне – справжня курортна зона, яка була потрібна для його доньки.

Із варяг в греки. Триптих. 1988 р.

У Черкаси художник приїхав, будучи кандидатом у члени Спілки художників України. Попрацювавши певний час, став членом Спілки художників України, а згодом був обраний членом правління Черкаської обласної організації Спілки.

Брати Савченки – партизани Мошногір'я. 1982 р.

Травень, 1985 р.

Уже понад 40 років Петро Козін – черкащанин. За цей час написано чимало картин – портрети наших сучасників, чарівні куточки природи, але однією з провідних у творчості майстра залишається тема війни.

Історія, яка продовжує хвилювати мільйони людей, постає на полотнах „У 1941-му”, „Син полку”, „Брати Савченки – партизани Мошногір'я”, „Весна 1945 року”, „Хліб 1945 року”.

Перша персональна виставка митця, що відбулася в 2002 році в Черкаському художньому музеї, відкрила для відвідувачів великий талант, багатогранність тематики і творчих проблем, які він вирішував у своїй творчості. Тематичні полотна показують небайдужість автора до історії та сьогодення України. Яскравий колорит, характерні обличчя, вишуканість композиції, особливості творчого самовиразу говорять про художника як про людину високоосвічену й талановиту.

Виконані П. Д. Козіним монументально-декоративні роботи можна побачити у містах Дрогобичі, Львові, Києві, Черкасах і Черкаській області. Його живописні полотна постійно експонувалися на обласних, республіканських, всесоюзних виставках та пересувних по містах України.

Художник, твори якого зберігаються в музеях України, у приватних колекціонерів Росії, США, Франції, Фінляндії, зробив значний внесок у скарбницю мистецької Черкащини – подарував значну кількість власних робіт обласному художньому музею, декілька – обласному краєзнавчому музею, санаторію „Україна”, обласному госпіталю для ветеранів війни. Земляки можуть бачити й гідно оцінити роботи художника, велику частину яких він створив саме в Черкасах.

Література про Петра Козіна

Белень, А. Перша персональна виставка в 75 років / А. Белень // Черкас. край. – 2002. – 27 верес. – С. 12.

Бондар, І. Істина, до якої ішов художник : методологічний аналіз життя і творчості черкаського художника Петра Козіна / І. Бондар // Вісник Черкаського університету. – Черкаси, 2005. – Вип. 76. – С. 166 – 172.

Буевич, Е. На войне Петр Козин выжил, чтобы стать художником / Е. Буевич // Акцент. – 2010. – 5 мая. – С. 23.

Заслуженный художник Украины П. Д. Козин.

Дорошина, Л. Художник Петро Козін і на фронті не випускав із рук пензля / Л. Дорошина // Нова доба. – 2003. – 4 січ. – С. 5.

Займак, М. П. Талант суворий і правдивий / М. П. Займак // Пед. вісник. – 2002. – № 1 – 2. – С. 94 – 96.
Черкаський художник П. Козін.

Кирей, В. Україна у серці й на полотні / В. Кирей // Уряд. кур'єр. – 2007. – 12 січ. – С. 8 – 9.

Козін, П. „Я живу роботою” [Текст] : бесіда з черкас. художником Петром Козіним / записала Тетяна Федорова // Ритм України. – 2010. – № 2. – С. 25 – 27.

Твори Петра Козіна

Черкащина : Історія, сучасність, люди [Образотворчий матеріал] : альбом / упоряд. та авт. тесту Н. М. Клименко. – Черкаси : Пресінформ, 2003. – 113 с. : ілюстр.

В альбомі розміщені репродукції живописних робіт П. Козіна „Хліб 1945 року”, „Травневий дощ”, „Брати Савченки – партизани Мошногір'я”.

Художники Шевченкового краю [Образотворчий матеріал] : [альбом] / [ред. рада Ю. П. Іщенко, І. В. Фізер]. – Черкаси : Брама – Україна, 2008. – 175 с. : ілюстр.

Видання присвячене 30-річчю утворення Черкаської обласної організації Національної спілки художників України. Поряд з іншими до нього увійшли репродукції картин П. Козіна „Суд Пілата”, „Земляк”, ін. Альбом містить коротку інформацію про художника.

Подвигу жити у віках [Образотворчий матеріал] : кат. робіт із колекції Черкас. обл. художнього музею : живопис, графіка, скульптура / [упорядкув. О. Д. Гладун та ін.]. – [Черкаси : Брама – Україна, 2010]. – 20 с. : ілюстр.

Тема війни посідає значне місце у творчому доробку живописця П. Д. Козіна. Поряд з іншими авторами, до каталогу

увійшли живописні роботи П. Козіна : „В 1941-му”, „9 Травня”, „Хліб 1945 року”, „Брати Савченки – партизани Мошногір'я”, „Паростки”, „Син полку”. Ці роботи художник подарував музею.

Петро Козін. Живопис, монументально-декоративне мистецтво [Образотворчий матеріал] : [альбом] / П. Козін ; [Черкас. обл. орг. Нац. спілки худож. України та ін.]. – [Черкаси : б. в., 2009]. – 24 с. : ілюстр.

Петро Козін. На межі тисячоліть : живопис, декоративно-монументальне мистецтво : перс. вист. – [Черкаси : б. в., 2002]. – 7 с. : ілюстр.

Персональна ювілейна виставка робіт художника в Черкас. художньому музеї.

Методичні поради

Для ознайомлення широкого кола користувачів з творчим доробком земляків-ювілярів даний матеріал може бути використаний бібліотечними працівниками при підготовці різних заходів.

Дмитро Красицький написав цикл біографічних повістей про свого славного прадіда. Тому в бібліотеках необхідно провести їх обговорення, особливо серед учнівської молоді, окремо розкрити тему „Тарас художник”, „Великий Кобзар у пам'яті народній”.

Варто приділити увагу похованню Т. Г. Шевченка в Україні на Чернечій горі. Доречною буде розповідь про історію місць, де відбулось поховання Кобзаря.

Доцільними стануть публікації в пресі про роль і місце Дмитра Красицького в Шевченкознавстві, його спогади про тривале і близьке спілкування з видатним вченим-подвижником, людиною-легендою ще за життя Дмитром Івановичем Яворницьким тощо.

Популяризації його творчої спадщини сприятиме також проведення краєзнавчих годин, бесід за темами: „Фундатор Шевченкознавства на Черкащині”, „Гілки Шевченкового роду”, „Шевченкіана земляків Кобзаря”.

Ефективною формою популяризації творчості **Григорія Савчука** мають стати тематичні засідання клубів за інтересами, літературних віталень, літературні години, проведення конкурсів на краще виконання творів поета.

Темами можуть бути:

„Україно! Ти моя молитва...”, „Краю мій лелечий”, „Душі криниця”, „Стоїть калина біля хати...”, „І серця жар нестиму до людей”.

Доречним, наприклад, було б проведення вечора пам'яті „Недолюбив, недокохав, недородів, недожурився...”, „Жива і співоча душа Григорія Савчука”.

Використання видань з образотворчого мистецтва в інформаційній, масовій роботі дозволяє бібліотекарям переконливо вести розмову з користувачами про види мистецтва, жанри, історію, напрямки і ін.

Довести до читачів надбання **Петра Дмитровича Козіна** – доцільно організувати вечір-портрет „Талант суворий і правди-

вий”, виставки-презентації „Подвигу жити у віках”, „Україна в серці й на полотні”, „Художники Шевченкового краю” тощо.

Важливою складовою при проведенні будь-якого заходу повинні стати книжкові виставки, виставки-персоналії, краєзнавчі та бібліографічні огляди у циклі „Письменники, художники нашого краю”, виставки-календарі „Ювілеї та ювіляри”.

До участі у заходах варто, по можливості, залучати місцевих письменників, учителів-філологів, краєзнавців, учасників художньої самодіяльності.

Підвищенню іміджу бібліотеки, залученню до неї нових користувачів сприятиме висвітлення бібліотечних заходів в засобах масової інформації, шляхом оголошень, повідомлень, репортажів про подію, прес-релізів тощо.

Матеріал стане при нагоді учителям, учням, студентам при вивченні курсу „Літературне краєзнавство” та „Художня культура”.

Підписано до друку 12.02.2010. Тираж 35 пр.

Видавець: Черкаська обласна універсальна наукова бібліотека імені Тараса Шевченка

18000 м. Черкаси

вул. Байди Вишневецького, 8

електронна адреса: ounb@library.ck.ua